

Бо ибораи Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ-Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон, муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон «Пеш аз ҳама бояд сари ин проблема андеша кунем, ки дар давраҳои ҳассоси тезтунд шудани муносибатҳои байни абадқудратҳо барои ҷорӣ намудани низоми нави ҷаҳондорӣ, сарфи назар аз мавҷудияти ақидаҳои муҳталифи сиёсӣ динӣ ва иҷтимоӣ дар ҷомеа, мо барои ҳифзи сарвати бузургтарин ва бебаҳои худ, яъне Ватан ва истиқлолияти миллӣ муттаҳид бошем, барои ҳифзи манфиатҳои милливу давлатии худ зиракиро аз даст надихем:

Мафҳуми радикализм ҳамчун истилоҳ дар адабиёти илмӣ ва матбуоти даврӣ дар асоси ҷаҳмишу ҷаҳонбинии гуногун арзёбӣ мегардад. Зеро ин истилоҳ таҳаммулнопазирӣ, эътироф накардани ҳақиқат ва қонуниятҳои иҷтимоӣ таассубгарой ҷаҳмида мешавад. Вочаи радикализм ба маънои «реша», «бех» далолат мекунад. Онро ҳамчун мачмӯи андешаҳои ҳаракатҳои иҷтимоӣ-сиёсӣ, ки бо максоди дигаргун кардан, аз беҳу бун сарнагун сохтани институтҳои сиёсӣ ва иҷтимоии ҷомеа мебошад, истифода мебаранд.

Дар ҷаҳони муосир ва замони пуриштилоф ҳизбу ҳаракатҳо ва созмонҳои ҳастанд, ки кӯшиш менамоянд, максиду маром, гоҷу андеша, афкор ва нақшаҳои ҳудро ба ҳар роҳу васила ва ҳатто тундравона амалӣ созанд.

Ҷуноне ки собит шудааст, радикализм маҳсули эҷоди идораҳои иқтисодии ИМА, Арабистони Саудӣ ва Покистон буда, дар нуқтаҳои муҳими даргир, ки коргардонхояшон бо нақшаҳои пешакӣ макон вақт сабаб ва оғози табодулоти ҷангҳои таҳмиро тарҳрезӣ менамоянд, аз ин бадбахтиҳо фоидаи қалон ба даст меоранд. Дар мубориза бар зидди коммунистҳо дар кишвари Афғонистон солҳои ҳаштодуми садсолаи гузашта «Ал-Қоида»-ро таълид намуданд, ки шакл ва роҳҳои муборизаашонро вобаста ба ҷараёни ҷомеа дигар намуда тағйирӣ неқоб кардаанд. Шакли неҳӣ ва маълуми мубориза аз номи Ислом сурат гирифта, дар паҳои он қорҳои ғайриисломӣ амалӣ мешаванд.

Ислом ҳамчун дин ва идеология то ҳамоҳагии Осиёи Миёна ба ҳаёти давлати Россия арзи вуҷуд дошта бошад ҳам, вобаста ва шароитҳои таърихӣ тағйир меёфт. Пайдо гаштани ҳаракати маорифпарваронаи «ҷадидизм» ҳаракати динӣ-идеологӣ дошт. Дар давраи таъсисёбии ҳокимияти Шӯравӣ дар минтақаҳои Тоҷикистон ва Ёзбекистон ислом ба сифати рақиб асосӣ ва душмани идеологияи коммунистӣ муқобили давлати Шӯравӣ мубориза оғоз намуд. Ин муқовиматҳо дар шакли ҳарбӣ-сиёсӣ бо номи «босмачигарӣ» оғоз ёфт. Баъди шикаст хӯрдани давлати абадқудрати Шӯравӣ маъкеи Ислом ҳамчун идеологияи навабӣ рӯи қор омад. Тамоми масъалаҳои иқтисодиву сиёсӣ

истифода аз дини Ислом ҳаллу фасл мегардид, зеро чихати аз ҳама заифи мардуми мусулмон дин буд. Мардум ба ҳар игрову дасиса бовар мекарданд аз надоштани дониш ва маълумоти динӣ ва надониستاني чавҳари Ислом ба зохирпарастиву бегонапарастӣ рӯ меоварданд, ки ин боиси дар Тоҷикистони азизи мо сар задани чанги шаҳрвандӣ гардид.

Ин ҳаводису бадбахтиҳо ба мо дарси ибрати таърих нагашта, мохи сентябри соли 2015 Хочӣ Халим бо дастури ТТЭ ХНИТ майли табаддулоти давлатӣ намуд. Хушбахтона, тирӣ ӯ ва ҳаммаслақонаш ҳок ҳӯрда, ноком ва шармандаи олам гардиданд.

Имрӯз ваҳшоният ва ҷиноятҳое, ки дар як қатор мамлакатҳои дунё аз қабилӣ Сурия, Ироқ, Либия, Афғонистон ба вуқӯъ омадаанд, наметавонад инсониятро бетараф гузаранд. Барои тамоми сокинони ҷумҳурии Тоҷикистон низ ин амалҳои бераҳмона ва зиддиинсонӣ ҳатронок маҳсуб меёбанд. Дар ин замина намояндагони ҳизби мамнӯъшудаи нахзати исломии Тоҷикистон меҳостанд, тавассути фазои динӣ дар муҳити иҷтимоӣ ва фарҳангии кишвар мавқеъ пайдо намуда, сипас, давлатро соҳибӣ намоянд. Воқеаҳои ғочаборӣ солҳои навадум дар Ҷумҳурии Тоҷикистон маҳз натиҷаи он тамошоҳои никобпӯшонаи гурӯҳе аз нахзатиён буд, ки ҳанӯз аз хотирҳо фаромӯш нагардидааст.

Дар ҷунин шароити таърихӣ моро зарур, ки асоси тафаккури сиёсӣ ва фарҳанги аҳли ҷомеа ро бо гоҳҳои таҳкими истиклолияти давлатӣ, ҳештаншиносӣ, меҳампарасӣ, инсонсолорӣ вусъат баҳшида, таъмини амнияти қомил, ҳифзи марзу бум ва татбиқи манфиатҳои умумимиллиро ҳифз намоем.

Аъзои гурӯҳи «Созанда» мудири шуъбаи маорифи ноҳияи Зафаробод Д. Ниёзкулова